

‘Verpletterend spannend.’

JONGE JURY OVER *VERWOEST*

BUITENSPEL

MARGIE
WOODROW

JEUGDTHRILLER

Margje Woodrow

BUITENSPEL

Ik begin weer te shaken.

Wat de trigger is weet ik niet precies. Waarschijnlijk iets op social media. Altijd die happy shit die ik zie.

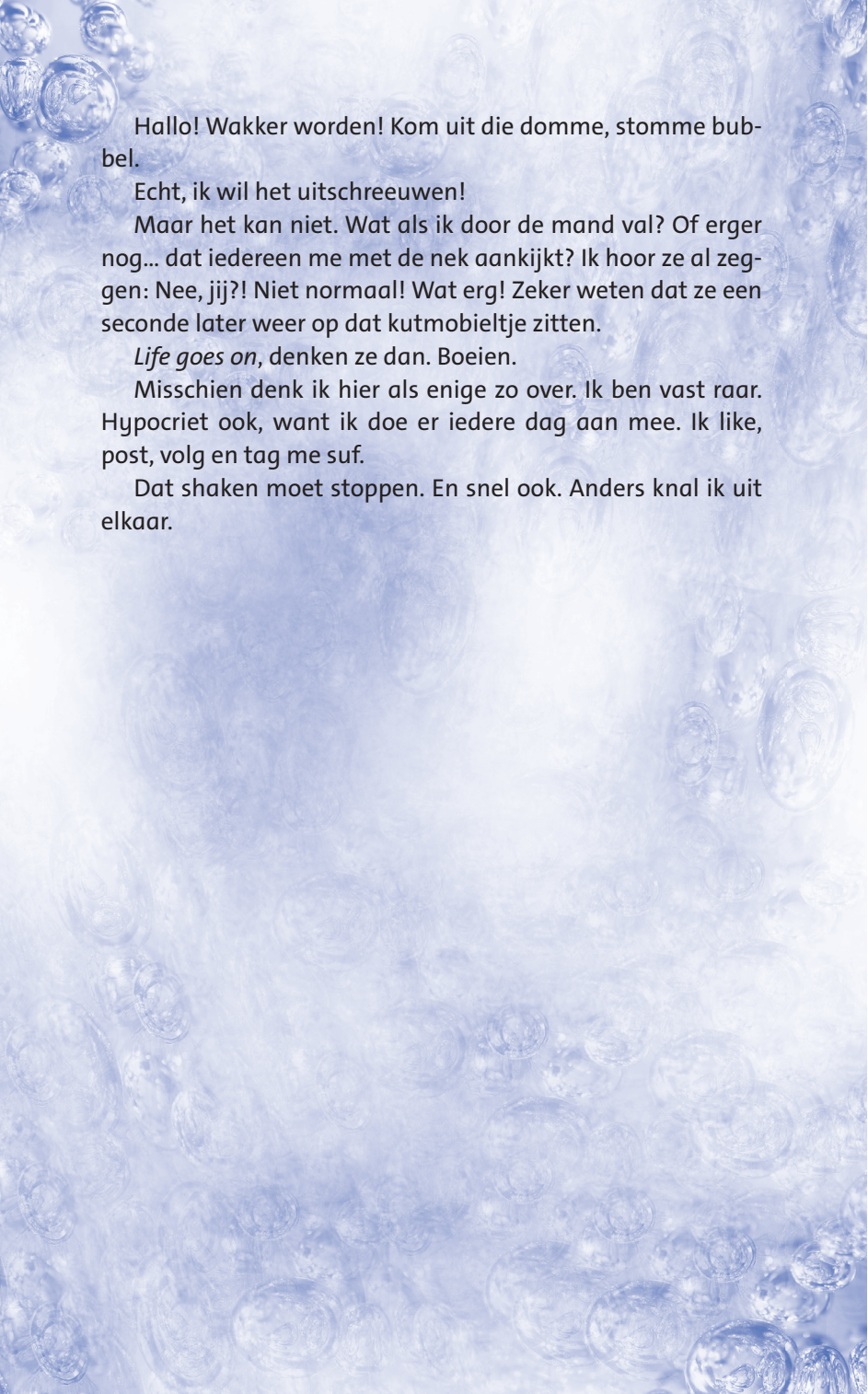
De 'o,-wat-heb-ik-een-te-gek-leven'-foto's. De 'kijk-mij-eens-succesvol-zijn'-berichten. Boomerangs. Reclames. Filmpjes om van te kwijlen. Debiele selfies. Snaps. Live Insta TV. En ga zo maar door.

Bah, allemaal nep. Het druipt er gewoon van af.

Alles is in scène gezet. Er wordt als een sluwe vos over nagedacht. Je tagt en geeft likes om ze terug te krijgen. Wie heeft de meeste volgers?

Maar je komt ook andere zoi tegen. Lachen zeg, blunders van anderen. Heerlijk toch, je frustraties in een digitaal rioolputje kwakken? Een ander afbranden?

Bestaat *real life* nog? Niemand lijkt problemen te hebben. En als je opbiecht dat het niet zo lekker gaat, dan moet het met een '*never-ever-give-up*'-twist. Want dan krijg je reacties als knap, super, respect en emoticons met hartjes en smeekhandjes.

Hallo! Wakker worden! Kom uit die domme, stomme bubbel.

Echt, ik wil het uitschreeuwen!

Maar het kan niet. Wat als ik door de mand val? Of erger nog... dat iedereen me met de nek aankijkt? Ik hoor ze al zeggen: Nee, jij?! Niet normaal! Wat erg! Zeker weten dat ze een seconde later weer op dat kutmobieltje zitten.

Life goes on, denken ze dan. Boeien.

Misschien denk ik hier als enige zo over. Ik ben vast raar. Hypocriet ook, want ik doe er iedere dag aan mee. Ik like, post, volg en tag me suf.

Dat shaken moet stoppen. En snel ook. Anders knal ik uit elkaar.

Het is weer mis. Ik was er al bang voor toen mama die opmerking maakte. Waarom deed ze dat nou? Ze weet toch hoe papa kan reageren, en dat het dan oorlog is?

Zijn stem dreunt door het plafond heen. Dit gaat nog wel een tijdje door. Ik rits mijn sporttas dicht. Volgens mij heb ik alles wat op het lijstje staat: trainingspak, voetbalschoenen, scheenbeschermers, warme kleding, toiletspullen, handdoeken, een hoed, mijn hoofdkussen en een slaapzak. Een zaklamp leen ik wel van iemand of ik gebruik gewoon mijn mobiel.

Over tien minuten moet ik op de parkeerplaats zijn. Ik heb hartstikke veel zin in het trainingsweekend. Maar Timo dan? Kan ik mijn broertje wel in deze rotsfeer achterlaten? Hij is pas twaalf en wordt altijd bang van de ruzies. God weet hoelang het deze keer duurt.

Mama is erna altijd een emotioneel wrak.

Zal ik Soraya appen dat ik morgen pas kom, als de boel weer wat rustiger is? Alleen zij weet hoe het thuis

precies zit. Misschien kan ze een smoesje voor me verzinnen.

Maar hoe kom ik dan op de kamplocatie? Vijftien kilometer fietsen met mega veel gewicht in mijn krat is niet te doen.

Jimmy weet er ook iets van. Hoewel hij de laatste tijd anders tegen me doet. Hij appt een stuk minder.

Ik pak de tas van mijn bed en loop naar Timo's slaapkamer. Gelukkig, hij zit achter de PlayStation met zijn headset op. Dus hij krijgt niks mee van het geschreeuw beneden.

'Timo?' Ik leg mijn hand op zijn schouder. 'Timo?' Verstoord kijkt hij me aan. 'Wat?'

'Ik ga nu, maar je kunt me altijd een appje sturen of bellen. Ook midden in de nacht, oké?'

'Hoezo?'

Ik aai over zijn wang. 'Gewoon, stel dat er iets is of zo.'

'Ja, ja,' zegt hij en snel speelt hij verder. Fortnite is zijn escape.

Op de overloop kijk ik snel in de spiegel. Ik wil het niet, maar mijn ogen prikken. Terwijl ik naar beneden loop, slik ik.

In de deuropening van de keuken blijf ik staan. Ze merken me niet eens op.

Papa leunt tegen het aanrecht en maakt wilde armgebaren. 'Moeilijk hè, Sascha? Om fouten toe te geven. En voor jouw gejangk ben ik onderhand immuun, dus stop daar maar heel snel mee. Net had je zo'n grote mond en nu speel je weer het slachtoffer. Wat een knap toneelspel.'

Mama zit aan tafel en verbergt haar gezicht in haar handen. Haar schouders schokken.

Ik weet nooit wat ik erger vind: zijn geschreeuw of

haar gehuil. Het verlamt me. Nooit zeg ik er wat van. Ik durf het niet.

‘Ik ben het spuugzat, weet je dat?’ raast hij door. ‘Ik werk me dag in, dag uit helemaal kapot voor jullie. En nóg krijg ik commentaar. Besef je eigenlijk wel hoe hard ik mijn best doe om ons financieel te bedruipen?’

Mama tilt haar hoofd op. Haar ogen zijn rood en dik. ‘Ik werk toch ook?’

‘Ja,’ zegt hij honend. ‘Alsof dat wat oplevert. Met die paar centen van jou redden we het niet, Sascha.’

Allebei zwijgen ze.

‘Eh... sorry dat ik stoor,’ zeg ik. ‘Maar ik eh... moet gaan.’

Papa’s hoofd gaat met een ruk opzij. ‘Wat? Waar naartoe?’

Paniekerig kijk ik mama aan. Heeft ze hem niet ingelicht? Ze had het beloofd. *Maak je geen zorgen, Nynke. Ik vertel het wel.*

Mama aarzelt even, maar antwoordt: ‘Ze gaat op trainingsweekend, Daniël. Is iets nieuws van de club.’ Haar stem is dun. ‘Ter voorbereiding op het nieuwe seizoen.’

‘Trai-nings-week-end,’ herhaalt hij overdreven articulerend. ‘Waarom weet ik daar niks van?’

‘Sorry,’ zeg ik snel. ‘Ik dacht dat je het al wist.’

‘Niet dus.’ Driftig schudt hij zijn hoofd. ‘Maar vertel. Wie heeft dit bedacht en wie gaan er allemaal mee?’

Koortsachtig denk ik na. Als ik nu eerlijk antwoord geef, springt hij vast uit zijn vel. Hij wil niks meer horen over de club. Nooit meer. Omdat hij als trainer van het jongensteam is weggestuurd.

‘Nou?’ spoort papa me aan.

‘De trainer kwam met het idee,’ antwoordt mama voor mij.

Zijn ogen worden groter. ‘Simone? Die organiseert toch nooit wat?’

Ik kijk mama vragend aan.

‘De nieuwe trainer van de jongens,’ antwoordt ze. ‘Nynkes team gaat mee.’

Ik knik.

In zijn kaak trilt een spiertje. ‘O zo,’ mompelt hij. ‘En wat kost dit weekend wel niet?’

‘Niks, pap. Nog geen euro. Mattias’ vader sponsort alles.’

Papa snuift. ‘Goh. Het zal ook eens niet zo zijn. Die man meent dat alles te koop is.’

Boosheid welt in me op. Het is niet eerlijk. Waarom vindt hij het niet gewoon leuk voor mij? Hij denkt alleen maar aan zichzelf. Geen idee waar ik de moed vandaan haal, maar ineens zeg ik: ‘Weet je wat het is, pap? Ik heb niks over het weekend verteld, omdat ik wist dat jij zo zou reageren. Echt, ik snap dat je kwaad bent op de club. Maar ik kan er niks aan doen en mama ook niet. Dus...’ Ik neem een hap lucht en ga verder. ‘Als je het niet erg vindt, dan ga ik nu, want ik ben al megalaat vanwege dit, eh... dit.’

Snel draai ik me om. Ongelooflijk, heb ik dit echt tegen hem gezegd?

Hijgend kom ik aan. Het is broeierig warm buiten. Onderweg zat alles tegen. Stoplichten op rood, de spoorwegovergang dicht en er was een straat afgezet. Maar gelukkig ben ik op tijd. Nu niet meer aan thuis denken. Kom op, je hebt er zin in, zeg ik tegen mezelf.

Mijn teamgenoten stappen net in de auto’s van ouders die ons naar de kamplocatie brengen. Als ze maar niet weer beginnen over papa’s vertrek.

‘Joehoe, Nynke!’ Soraya hangt tegen de auto van

onze trainster en zwaait. ‘Kom gauw, joh.’ Ze draagt een ultrakort spijkerrokje en een strakke, gele top. Typisch Soraya om geen sportkleding aan te trekken naar een trainingskamp.

‘Wat ben je laat,’ zegt ze als we instappen. ‘Ik was bang dat je niet zou komen, zeker toen je niet reageerde op mijn duizend berichtjes.’

‘Gezeik thuis,’ zeg ik en snel voeg ik eraan toe: ‘Maar ik wil het er absoluut niet over hebben.’

Soraya trekt haar wenkbrauwen op. ‘Dan doen we dat niet.’ Ze buigt zich naar me toe. ‘Helaas zitten we bij Simone in de auto. *Fingers crossed* dat ze niet de hele rit gaat preken. Je kent haar. Net sprak ze me al aan op mijn rokje. Vond ze te kort.’

‘Je meent het,’ zeg ik lachend en ik denk: Soraya is terug. Nu het uit is met Boaz, heeft ze weer praatjes. Ik heb haar gemist. De hele zomervakantie zagen we elkaar amper. Door Boaz. De komende twee dagen kunnen we gelukkig bijkletsen.

Soraya steekt haar middelvinger op. ‘Ik zeg toch ook niks van haar kaki afritsbroeken? Die zijn om te gillen zo lelijk.’

‘Nou... je hebt het er heel vaak over.’

‘Maar niet tegen haar. Let op. Het duurt niet lang meer of ze coacht ons op gezondheidssandalen.’ Ze trekt een vies gezicht.

Ik schiet in de lach. ‘Dat is waar. Hoe oud is ze? Twintig?’ Ze doet alsof ze bejaard is.

‘Zoiets ja. Maak me dood als ik op die leeftijd schimmelnagels heb.’

‘Of je haar in stekeltjes laat knippen.’

‘Oh my God!’ gilt ze ineens. ‘Dit overleef ik niet.’

‘Wat?’

Ze wijst naar Fred, die samen met Simone onze

kant op komt. ‘Nee, dit kan niet waar zijn. Gadverdamme nee, zeg. Die vieze geilneef gaat ook mee.’

Ik zucht. ‘Overdrijf niet zo. Fred doet ook alleen maar zijn best.’

‘Iets té ja. Weirdo. Wist jij het trouwens? Heeft je vader iets over hem gezegd? Of wacht... Sorry, foutje. Je vader regelt natuurlijk niks meer sinds dat gedoe op het veld. Is hij nog steeds boos?’

‘Ja. Razend.’

‘Joh.’ Ze aait over mijn neus. ‘Iedereen vindt jou een schatje, hoor. Niemand neemt het jou kwalijk.’

Simone opent het portier van de auto. Fred stapt aan de andere kant in.

‘Serieus,’ fluistert ze. ‘Ik vind hem zó eng.’

Ik dump mijn tas op tafel en plof in de eetzaal van de kampeerboerderij neer op een plastic stoel.

‘Bah, bah,’ moppert Mattias. ‘Zelfs binnen ruik je de kak.’ Hij trekt de kraag van zijn jas over zijn neus.

‘Platteland, hè?’ zeg ik.

Hij kreunt. ‘Had die nieuwe trainer nou niks beters kunnen regelen? Dadelijk val ik neer door een overdosis ammoniak. Ik zweer je, continu kaklucht inademen is...’

Ik luister maar half.

Als Mattias klaagt, komt er geen einde aan. Soms is het lachen, maar nu heb ik er even geen zin in. Ik draai mijn hoofd weg en kijk naar de groepjes die binnenkomen. We zijn bijna compleet: veertien jongens en dertien meisjes.

Ik probeer Nynkes blik te vangen. We moeten praten. Echt praten. Dit weekend. In mijn hoofd oefen ik wat ik ga zeggen.

Maar ze kijkt geen enkele keer mijn kant op.

Expres? Weet ze het al? Nee toch?

Mattias stoot me aan. 'Lukt het?'

'Wat?'

'Ik zie je wel loeren naar Nynke,' zegt hij hard. 'Je vindt je fix heel lekker, hè?'

'Echt niet,' bijt ik hem toe. 'Doe niet zo triest.'

Iedereen staart ons aan. Ook Nynke.

Ik wil dat hij zijn kop houdt. Hij heeft al genoeg geflikt. De meiden moesten eens weten.

Mattias buigt zich naar me toe. Zijn ogen fonkelen. 'Gast, je wordt helemaal rood.'

Ik beuk tegen zijn schouder en sta met een ruk op. De stoel klettert achter me op de grond.

'Rustig, man!' roept hij me na als ik wegloop. 'Het was maar een geintje.'

'Jaja,' zeg ik als ik wegloop. Wat een provocerende eikel. Oké, ook een vriend. Dat wel. Maar qua geintjes zitten we de laatste tijd niet meer op hetzelfde level.

Ik kom in een lange, smalle gang terecht. Achter me gaat de deur van de eetzaal open en dicht. 'Flikker een eind op,' roep ik.

'Nou zeg,' hoor ik Nynke stamelen. 'Leuk om je weer te zien. Chagrijn.'

'Nee,' zeg ik en ik draai me om. 'Sorry, ik dacht dat je Mattias was.'

Ze leunt met haar schouder tegen de muur en kijkt me aan.

Mijn wangen gloeien. 'Sorry,' zeg ik weer. 'Dat sloeg echt nergens op. Van dat eh... lekker, zeg maar. Niet dat ik je niet... eh... Nou ja, je kent Mattias, hè?'

Ze haalt haar schouders op. 'Ik zit er niet mee, hoor.'

'Echt niet?'

Nynke schudt haar hoofd. Ze schuift met haar gymp

over de vloer. ‘Liever dat je dat vindt, dan niet. Maar ik heb het gevoel dat je mij negeert.’

‘Wie? Ik?’ reageer ik overdreven. ‘Nee, joh. Hoe kom je daar nou bij?’

‘Vanwege mijn vader. Omdat hij zo debiel heeft gedaan.’

‘Absoluut niet. Het is alleen dat...’ Ik val stil. Mijn klamme handen veeg ik af aan mijn trainingsbroek. Nu! Nu kun je erover beginnen, galmt het in mijn kop. Ik schraap mijn keel. ‘Er is iets gebeurd wat ik niet kan terugdraaien.’ Godsamme, hoe ga ik dit zeggen? Is dit wel het moment?

‘Heeft het met mij te maken?’ vraagt ze.

Ik knik. ‘Ook.’

‘Dus?’

Zoals vaker klap ik dicht.

Ze komt dichterbij me staan. ‘Jim, zeg gewoon.’

Ik haal mijn schouders op. Lafbek. Want ik weet dat ik het niet uit mijn strot krijg. Misschien wel nooit.

‘Kom,’ zegt ze. ‘We hebben het er straks over. Nu moeten we terug. Anders missen we het praatje van de leiding.’

‘Wat jij wilt,’ zeg ik en ik loop achter haar aan. Mijn kop bonst. Schijtzak, zeg ik tegen mezelf.

‘Alles oké tussen ons?’ vraagt ze.

Ik knik, maar denk ondertussen: Je moest eens weten.

In de eetzaal staat mijn nieuwe trainer al klaar. Verbaasd kijkt Rienk-Jan ons aan. Dan wijst hij naar de programmaboekjes op tafel. ‘Bij mij is te laat komen geen optie. Duidelijk?’

Vlug ga ik terug naar mijn plek. Volgens mij moet je hem niet tegenspreken. ‘En?’ fluistert Mattias, maar ik negeer hem.

‘Jongens en meisjes,’ begint Rienk-Jan. ‘Simone, Fred en ik heten jullie van harte welkom op dit trainingsweekend. Top dat beide teams compleet zijn. Op Kess na, dan.’

‘Ja, heel jammer dat ze eh... ziek is,’ zegt Simone terwijl ze mij aankijkt. ‘Maar gelukkig is Jimmy er wel.’

Mijn zusje is er om een heel andere reden niet bij. Maar dat moet geheim blijven. Zeker nu het ietsje beter gaat. Tenminste, dat denken mijn ouders. Overgeven doet ze namelijk nog steeds.

Rienk-Jan schraapt zijn keel. Zijn voetbalshirt spant strak om zijn borst. ‘We vinden het ook super dat Coby het hele weekend voor onze natjes en droogjes zorgt.’ Hij gebaart met twee handen naar Coby.

Haar ogen glimmen vanachter haar brillenglazen.

Applaus en gejoel vullen de zaal. ‘Tosti’s! Tosti’s!’ klinkt het. ‘Met saus!’

Zodra we uitgekapt zijn, gaat Rienk-Jan verder. ‘Over pakweg een uur beginnen we met de eerste activiteit. Op de laatste bladzijde van het programmaboekje kun je zien in welk groepje je zit. O ja, voordat ik het vergeet...’ Hij pakt een grijze plastic bak. ‘Jullie gaan allemaal offline. Dus lever je mobieltje in. Zondag bij vertrek krijg je ’m weer terug.’

Meteen vult de eetzaal zich met kreten van wanhoop. Alsof Rienk-Jan een ramp aankondigt.

‘Waarom?’ roept Mattias.

‘Omdat we volledige focus willen. Tijdens de trainingen, maar ook tijdens de activiteiten in het bos.’

‘Ja, hoor. Dachten we er net vanaf te zijn, hebben we een nieuwe dictator,’ zegt Chakib iets te hard.

Rienk-Jan doet alsof hij het niet hoort.

Nynke trekt wit weg.

Soraya staat op en sjort haar rokje omlaag. ‘En

als daar een seriemoordenaar rondloopt? Of een eng
beest?’

Iedereen lacht, maar Rienk-Jan zegt: ‘Dan zoek je
met elkaar naar een oplossing. Teamwork heet dat.
Daar draait dit weekend onder andere om.’

‘Belachelijk,’ moppert ze.

‘Ja,’ beaamt Nynke.

Mij boeit het niet zo. Als deze trainer het wil, dan is
het zo.

‘Goed, mensen!’ Rienk-Jan klapt in zijn handen.
‘Zodra iedereen het dramatische nieuws heeft ver-
werkt, kunnen jullie slaapplekken uitzoeken. Jongens
beneden en meiden boven.’

Een paar jongens klappen. Gejuich klinkt. En hard
gelach.

Met opgetrokken wenkbrauwen staart Rienk-Jan
ons aan. Dan lacht hij ook en zegt: ‘Eh, niet té letterlijk,
natuurlijk.’

Mattias, Boaz en ik hebben een slaapkamer voor drie
personen bemachtigd. Eigenlijk wilde ik niet met Mat-
tias op een kamer. Geen zin in zijn gedoe. Maar het
was óf slapen in een gammel stapelbed in de grote zaal
óf in een redelijk normaal bed.

‘Rienk-Jan lijkt me best oké,’ zegt Boaz, terwijl hij
neerploft op een van de bedden. ‘Hoewel ik dat offline
gebeuren nogal maf vind.’

Mattias knikt. ‘Inderdaad. En een speurtocht in het
bos is ook ziek. Maar ja...’ Hij slaakt een diepe zucht.
‘Laten we hem vooral een kans geven. Alles beter dan
die nazihond die we eerst hadden. Niet dan?’

‘Zeker.’ Boaz tikt tegen zijn voorhoofd. ‘Die gast is
gek. Hoe hij jou greep tijdens-’

‘Ja, ja,’ roep ik. ‘Ander onderwerp.’ Ook al hebben ze

gelijk, ik wil niet dat Nynke het hoort. Stel dat ze net in de gang staat. Voor haar is zo'n vader al erg genoeg. 'Boaz, wat heb je allemaal bij je, man?' Ik wijs naar een grote, zwarte tas in de hoek van de kamer.

Boaz lacht geheimzinnig. 'Een goede voorbereiding is het halve werk.'

'Dus?' vraag ik.

Mattias steekt zijn wijsvinger op. 'Aha, ga je Soraya killen omdat ze je gedumpt heeft? Ja, dat is het, hè? Er zit een kettingzaag in. Of een enorme hakbijl.'

Boaz komt omhoog en zwaait zijn benen over de rand van het bed. 'Wie weet. Ik zeg niks. Je merkt het vanzelf wel.'

'Iets anders.' Mattias grijnst. 'Ik heb een paar bus-sen scheerschuur, honing en een pak suiker meegenomen. Jullie?' Hij wappert met zijn handen. 'Prank, prank, prank.'

Ik pak de watervaste stiften uit mijn tas. 'En ik heb ook nog tiewraps en mosterd.'

'Dus vannacht kunnen we aan de slag.' Mattias knikt tevreden. 'Bij de meiden, natuurlijk. En Fredje niet te vergeten. Die ouwe móét geprankt worden. Gaan we wedden wie hem het eerst aan het bibberen krijgt?'

'Laat hem gewoon,' zeg ik.

'Echt niet.' Hij voelt in zijn broekzak en gooit dan een iPhone op bed. 'Kennen jullie deze nog?'

Meteen proef ik een vieze smaak in mijn mond. Ik wil roepen dat hij dat ding weg moet flikkeren.

Hij had het gezworen.

Lieve Micky en Holly,
wij zijn samen een dreamteam! ♥

www.margjewoodrow.nl

www.politienietbetreden.nl

© 2019 Margje Woodrow

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: © Anna Mutwill, Arcangel / © Tim Robinson/Millennium
Images, UK

Auteursfoto omslag: Barbara Kroon fotografie

Omslagontwerp: Sander Verheijen

Grafische verzorging: Atelier van Wageningen

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4780 7 (e-book 978 90 261 4781 4)

NUR 284, 285